

LA CARA DEL MES

Lleida Llista Blava: per a grans reptes, grans esportistes

PERE M. GILART
LLEIDA

Acomençaments de la dècada dels noranta el més fàcil per al jove Andreu Tomàs (Tremp, 1986) hauria sigut jugar a futbol, ja que el seu pare era el president del club de futbol de la capital del Pallars Jussà. El trempolí, però, va escollir el camí difícil: llançar-se al món de l'hoquei patins. Després de formar-se en les categories inferiors del Club Patí Tremp, va desplaçar-se a Lleida per fer el salt a l'etapa universitària i, també, per continuar creixent al Club Esportiu Lleida Llista Blava.

Amb el pas dels anys, al trempolí se li plantegen nous reptes personals, i "després d'una etapa força dura per al club", l'any 2011 va emprendre l'aventura de jugar a hoquei patins a la Bretanya amb l'HC Quévert, amb el qual va guanyar la lliga i la Copa en tan sols dues temporades, i amb el qual fins i tot es va penjar la medalla de màxim goleador de França. La seva tasca al terreny de joc la combinava amb una feina poc valorada a l'empresa multinacional d'electrònica que patrocinava el seu equip. "Vaig començar reparant telèfons mòbils, però al cap de tres mesos vaig sol·licitar una entrevista

amb el director general per demostrar-li que sabia parlar francès i que podia treballar al departament de projectes amb els enginyers".

Amb els objectius personals, laborals i esportius assolits durant l'etapa francesa i precisament "quan ja dominava la llengua a la perfecció", l'any 2013 se li va obrir una porta tant laboral com esportiva que li permetia tornar a viure a casa seva, als Pirineus. El dia a dia de l'Andreu al llarg de les últimes cinc temporades comença ben d'hora com a enginyer industrial en una central hidroelèctrica a Llavorsí i acaba a casa seva, a Tremp, a la mitjanit. Això sí, després de passar per Lleida a entrenar-se. "Hi ha molta gent que diu que estic boig, però dies com els que viurem aquest cap de setmana vinent t'ho compensen sobradament": l'ICG Software Lleida disputa aquest 28 i 29 d'abril la final a quatre de la Copa de la CERS, segona en importància a Europa, i que els lleidatans disputaran com a amfitrions quinze temporades després de perdre contra el Reus Deportiu.

I set després de renèixer. "Era l'agost del 2011 i el club estava format per un president, un entrenador, el meu germà bessó (el Lluís) i jo. No teníem cap jugador. Vam començar a trucar a amics i entre tots vam fer un equip de zero". L'Andreu

El jugador de l'ICG Software Lleida Andreu Tomàs al pavelló Onze de Setembre de Lleida. TONI FERRAGUT

assegura que aquells mesos va suar pel club, i això li genera un orgull immens: "Si ens haguessin dit que set anys després jugaríem la final de la CERS a casa els hauria tractat de bojos". Reconeix que tothom té les mateixes opcions de guanyar i que a "una final a quatre no hi arriba cap equip que no sigui bo".

"A vegades se'm fa molt dur portar-ho tot, però jugar amb el meu germà és una de les raons per les quals no em plantejo si estic cansat". El Lluís és el porter de l'equip, i junts han compartit molts minuts sobre el parquet del pavelló Onze de Setembre de Lleida: "Totes aquestes fites que estem aconseguint al club de casa representen un orgull, i més poder-ho compartir amb ell".

Als 31 anys veu clar que ja no es mourà més: "Acabaré la meua carrera esportiva aquí. El meu nivell marcarà el final, tot i que em sento molt bé físicament". Quan vegi que ja no suma ho deixarà per continuar duent l'estil de vida pallaresa i buscar noves oportunitats professionals. També descarta l'opció d'entrenar un equip: "Tremp està apartat de tot, i això m'agrada. Vull seguir fent esports de muntanya i passar temps amb la parella. Sí que ajudaria el club si fos necessari per seguir fent el que faig a cada moment al màxim, amb estima i dedicació".